

КАТЪ ГЛЕДАМЪ УЖАСИТЪ НА ВОЙНАТА...

Отъ Некрасова¹⁾.

Катъ гледамъ ужаситъ на войната,
При всяка нова жертва въ грозний бой,
Не за приятеля, не за жена-та
Жалѣя азъ, ни за самий герой...
Уви! ще да се утѣши жена-та,
Трѣва ще гроба черний да покрий,
Приятельтъ най-милиий на земята
Отъ паметъта си ще да го изтрий!
Но има нейдѣ въ единъ жгълъ скромни
Една душа... Тя всякога ще помни,
Догробъ-тъ пълна съсъ любовь и жалъ..
Посрѣдъ дѣлата наши лицемѣрни
Едни въ свѣтъ-тъ съмъ само сълзи вѣрни
И искрени и святи азъ видялъ:
На майка-та сълзитѣ чисти, страдни.
Съсъ плачь ще умратъ майкитѣ нещастни:
Падналиѣ си въ боятъ синове
Не щатъ, не щатъ тѣ никога забрави,
Както върбата нѣма да исправи
Клюмнали си въ земята клонове!..

¹⁾ Некрасовъ (Николай Алексѣвичъ), род. въ 1822 г. въ Ярославъ, умр. въ 1878, е станалъ въ своитѣ поезии защитникъ на народа, пѣвецъ на негови-тѣ бѣдствия, и е единъ отъ ония, които сж най-много съдѣйствovali за улѣкчение-то участъта на руский селянинъ. Той е справедливо нарекълъ своята муза „муза мести и печали“. Вѣпрѣки желание-то на татко му, който билъ на военна

служба и който прѣдначавалъ и синътъ си на сжшата кариера, Некрасовъ се прѣдалъ още отъ малкъ на естествено-то си влечение къмъ литературата и още отъ университет-ский столъ, дѣто билъ постъпилъ съ голѣма мжка, като слушатель, почналъ да пише стихотворения, които обърнали върху него вниманието на книжевний свѣтъ. Горнето стихотворение е прѣведено отъ покойния бѣлг. поетъ К. Величковъ.